లౌ మ్యారేజ్

శ్రీమతి జి. పరిమళాసోమేశ్వర్

నారాయణరావు ఆరోజే ఆఫీసులోకి కొత్తగా ప్రవేశించేడు.

సన్నగా, పొడుగ్గా రివటలాఉన్న అతని ఆకారం ఆఫీసులోని వారందరికీ కొంత ఆశ్చర్యాన్నీ, నవ్వునూ రెంటినీ కలిగించింది.

దానికి తగ్గట్టు అతని హావభావాలు అతని ప్రవర్తనకూడా చాలా వింతగా ఉన్నయ్.

ఆఫీసులోకి ప్రవేశిస్తూనే నల్లగా, లావుగా, పొట్టిగావున్న లేడీ టైపిస్టునీ, ఎర్రగా, సన్నగా, పొడుగ్గాఉన్న మరో ఉద్యోగినినీ యిద్దరినీ కళ్లు చించుకుని మరీ చూసేడు.

లేడీ టైపిస్టు క్లారెన్సుకి పెళ్లి కాలేదు. రెండవఆమె, జానకి ముగ్గురుపిల్లల తల్లి. ఇద్దరూ కూడా ఇరవైలోని ఉత్తరార్ధంలోకి అడుగుపెట్టిన వాళ్లవటంవల్లను, దాదాపు ఏడెనిమిది సంవత్సరాల ఉద్యోగానుభవం కల వారవటం వల్లను అతని చూపులకు భయపడలేదు, ఆశ్చర్యపోలేదు.

కాని అంతవరకు పురుషులలో తాముచూసిన చూపులకి భిన్నంగా అతనిచూపు లున్నాయని మాత్రం యిద్దరూ మనసులోనే అనుకున్నారు. అతని చూపులు 'థర్డ్క్లాసుగా' ఉన్నాయని క్లారెన్సు అంది లంచ్ టైములో.

'లేదు. ఫ్రస్ట్రేటెట్‌గా ఉన్నయ్ అతనిచూపులు' అంది జానకి.

మొత్తాని వాడు ఉత్తవెధవ అని మొదటి రోజునే తేల్చేసుకున్నా రిద్దరూను.

నారాయణరావు మొదటిరోజునే తోటి ఉద్యోగస్థు లందరి పేర్లు, చిరునామాలు, వయస్సు, వివాహితులా కాదాఅన్న విషయం, పిల్లలసంఖ్య మొదలైనవన్నీ పేరు పేరునా అడిగి వివరాలు తెలుసుకున్నాడు.

అతనికి పెళ్లయిన మగవాళ్లకంటే పెళ్లికాని మగవాళ్లంటేనే కొంచెం యిష్టం ఏర్పడింది.

'మీకు పెళ్లయిందా?' అని ఒక రడిగిన ప్రశ్నకు 'ఓ కాకేం? అయింది. మాది లౌ మ్యారేజీ!' అంటూ గర్వంగా చెప్పుకున్నాడు నారాయణరావు.

అందరూ ఒకరిమొహంఒకరు చూసుకున్నారు.

'నిజంగానా? మీది లౌ మ్యారేజేనా?' అని ఉండబట్టలేక మరోసారి అడిగేడు వెంకట్రావు ఆత్రంగా.

'ఔను—మేమిద్దరం ఒకరి నొకరు గాఢంగా ప్రేమించుకున్నాం. మాయిద్దరి కులాలూ ఒకటి కాదు. అందువల్ల మా పెద్దవాళ్లు మాపెళ్లికి అంగీకరించలేదు. ఐనా మేమిద్దరం ధైర్యంచేసి, యింట్లోనుండి పారిపోయి, తిరుపతిలో పెళ్లిచేసి కొన్నాం...' అన్నాడు.

ఆఫీసులో చేరిన మొదటిరోజునే పదిమంది కొత్తమనుషులముందు అతనలా నిర్లజ్జగా నిస్సంకోచంగా తన పెళ్లివిషయాన్ని చెప్తుంటే వినటానికి వాళ్లకే మొహమాటం కలిగింది.

వెంటనే ముఖాలు తప్పించుకుని తమ పనుల్లో మునిగిపోయేరు వాళ్లంతా. మనసులో మాత్రం అతని యెడల ఒకరకమైన కుతూహలం ఏర్పడినమాట నిజం.

'వాడిమొహం చూసి ప్రేమించిన దౌర్భాగ్యు రాలెవరో!' అంది కొంచెం అసూయగా క్లారెన్సు.

'ఏం? వాడిమొహం నీమొహం కంటె తీసి

పోయిందా?' అని జానకి మనసులోనే అనుకుని పైకిమాత్రం 'ప్రేమించేవాళ్లు మొహాలుచూసి ప్రేమిస్తారేమిటి? కంటికి కనపడనివాటిని చూసే ప్రేమిస్తారుగాని' అంది.

క్లారెన్సు ఆమెవంక చురుకుగా చూసింది. ముగ్గురుపిల్లల తల్లిఅయిన జానకి నోటివెంబడి ప్రేమనిగురించి అభిప్రాయం—అందునా ఆ రీతిలో వెలువడటం ఆమెకి ఆశ్చర్యాన్నే కలిగించింది.

పదిరోజులు గడచేసరికి నారాయణరావు ఆఫీసులో ఒక దుమారం లేపేసేడు.

పెళ్లికాని యువకులందరినీ 'ఎప్పుడు చేసుకుంటావోయ్ పెళ్లి? అమ్మా నాన్నకి భయపడి ఎవరిని పడితే వాళ్లను కళ్లు మూసుకుని చేసుకోకు' అనేవాడు.

తరువాత వాళ్లకు పెళ్లినిగురించి చిన్న ఉపన్యాసం యిచ్చేవాడు. 'అసలు మనదేశంలోని యువకులు పెళ్లివిషయం వచ్చేసరికి ఎందుకంత మూర్ఖంగా ఉంటారో నా కర్థంకాదు. ఒక మగవాడు ఎంత అందగాడు, విద్యావంతుడు, శ్రీమంతుడూ అయినా కానీ, అతని జీవితంలోని సుఖసంతోషాలన్నీ అతను చేసుకున్న భార్యమీదనే ఆధారపడి ఉంటయ్! ఆ భార్యకూడా రూపవతి, విద్యావతి, ధనవతీ కావచ్చు. కాని భర్త సుఖపడటానికి అవి చాలవు. ఆవిడ ఎంత మంచిదైనా, తెలివిగలదైనా ముందు అతనిమనసుకి నచ్చాలి. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే ఆమెనతడు ముందు మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించాలి. అప్పుడుగాని పెళ్లి చేసికోకూడదు. నా దృష్టిలో తగినంత వయసు, విద్యా అన్నీ ఉండికూడా వ్యక్తిత్వం లేకుండా తల్లిదండ్రులు కుదిర్చిన సంబంధాలకు తలూపి చేసుకునే యువకులందరు వట్టి పిరికిపందలు. అలాటి యువకులకు ఈ అభ్యుదయ సమాజంలో స్థానంలేదు. ప్రేమించి పెళ్లిచేసుకోని మగవాడు అసలు మగవాడే కాదంటాను' అంటూ ఆవేశంగా బల్లగుద్ది మాట్లాడేవాడు నారాయణరావు.

అతనిమాటలు వింటుంటె పెళ్లికాని యువకులందరికీ ఎంతో ఉత్సాహం కలిగేది; ఏదో ధైర్యం పుంజుకునేది.

కాని పెళ్లయి పిల్లల తండ్రులయిన మగవాళ్ళు మాత్రం ముఖాలు మాడ్చుకునేవారు. 'అంటే వాడిదృష్టిలో మేమంతా మగవాళ్లం కాదనా?' అనుకునేవారు కోపంగా. పైకిమాత్రం యేమనేవారుకాదు. ఏమన్నాఅంటే తిరిగి తమకే బెడిసి కొడ్తుందని వాళ్లకి తెలుసు. క్లారెన్సుకి జానకికి అతనిమీద యిష్టం కలగకపోయినా ప్రత్యేకమైన శ్రద్ధ ఏర్పడిందని మాత్రం చెప్పవచ్చు. మనసులో అతని భార్యమీద చిన్నగా అసూయకూడా ఏర్పడిందంటే అది అబద్ధం కాదు.

'మీ భార్య పేరేమిటండీ?' అనడిగింది జానకి.

'మోహిని...చూసేరా ఎంత అందమైనపేరో? పేరులో ఏముంది?' అని అంతా అంటారు కాని అసలున్నదంతా పేరులోనే నండీ! ఒకపేరు వినగానే మన మనసులో ఆ పేరుగల వ్యక్తినిగురించి ఒక మూర్తిని చిత్రించుకుంటాం. మా మోహినిది పేరుకుతగ్గ రూపం; రూపానికి తగ్గపేరు. అలాటి సార్థక నామధేయులు లోకంలో ఏ కొద్దిమంది మాత్రమో ఉంటారండీ! అలాటిస్త్రీ నాభార్య అనుకుంటే ఎంత గర్వంగా ఉంటుందో చెప్పలేను' అన్నాడు నారాయణరావు.

ఆ తరువాత మరోప్రశ్న అడగటానికి ఎవరికి మాత్రం నోరువస్తుంది?

నారాయణరావులోని మరోగుణం ఆఫీసులోని మగవాళ్లందరినీ విపరీతంగా ఆకర్షించింది. ఆడవాళ్లిద్దరూ అక్కడలేని సమయంలో అతనెప్పుడూ వాళ్ల శరీర సౌష్ఠవాన్ని గురించి నిస్సంకోచంగా మాట్లాడుతుండేవాడు. జానకిని ఉద్దేశించి 'ఏం ఆడది బాబూ! ఎండుకట్టెలా ఉంది. దాని మొగుడెలా భరిస్తున్నాడో ఏమో! ఆడదానికి కాస్త కండలేకపోతే ఎలా?' అనేవాడు. ఆ మాటలు ఎంతో అసహ్యంగా ఉన్నప్పటికీ మగవాళ్లలో సహజంగా ఉండే ఆసక్తి, కుతూహలంవల్ల వాళ్ల కామాటలు ఎంతో నవ్వుతెప్పించేవి. వాళ్లందరూ మనసులో అనుకునే మాటను నారాయణరావు పైకి అన్నాడు. అంతే! తమలోని వికృతమైన ఆలోచనలకు అతను రూపాన్నిచ్చేడు. అందుకే చాలామంది మగవాళ్లకు అతనంటే అసహ్యంతోకూడినఆసక్తి కలిగింది. అతనిని అడిగడిగి ఆడవాళ్ల కబుర్లు చెప్పించుకుని

వినేవాళ్ళు. అవి వింటుంటే వారికెంతో తృప్తిగా ఉండేది.

క్లారెన్సుని గురించికూడా అతను జోక్‌వేయక మానలేదు. 'అలాటి ఆడవాళ్లను చీకటో భరించాలే తప్ప, వెలుగులో చూడలేం' అనేవాడు.

అతనిమాటలు వింటూనే అందరూ పగలబడి నవ్వేవాళ్ళు.

కాంతకు కనకానికీ లొంగని మగవా డుంటా డేమో కాని సెక్సుతోగూడిన సంభాషణలంటే చెవి కోసుకోని మగవాడుమాత్రం ఉండడు.

అందుకే అతను ఆడవాళ్లను గురించి మాట్లాడుతున్నపుడల్లా అందరూ పనులు మానుకుని మరీవింటారు. ఇంకొక చిత్రమేమిటంటే ఆడ వాళ్లందరిని గురించి, జానకీ క్లారెన్సులను గురించి వాళ్ల పరోక్షంగా ఎంత అసభ్యంగా మాట్లాడి నప్పటికీ వాళ్లిద్దరి ముందూ ఎంతో వినయంగా పెద్దమనిషిలా ప్రవర్తించేవాడు.

అతను వాళ్లముందు ఎంత మంచితనం చూపించేవాడంటే వాళ్లిద్దరూ కూడా 'పాపం! చూట్టానికి భయంకరంగాఉన్నా మనిషి మాత్రం చాలా మంచివాడే!' అనుకునేవారు. ఒకసారి రాజు అన్నతను నారాయణరావుతో అన్నాడు. 'ఏమోయ్! మీది లా మ్యారేజి అని అన్నావుకదా! మరి ఆడ వాళ్లందరిని గురించి ఎందుకంత అసభ్యంగా అయిష్టంగా మాట్లాడతావు?' అని.

'మాది లా మ్యారేజి కాబట్టే—నాకు నాభార్య తప్ప ఏ స్త్రీని చూసినా గిట్టదు. ఏ ఆడదాన్ని చూసినా నామోహినిముందు తీసి కట్టుగానే ఉంటుంది. లోకంలో అందమున్న ఆడదానికి చదువుండదు ఈరెండూ ఉన్న ఆడదానికి శీలం ఉండదు. అధవా మూడూఉన్నా ఆవిడకు మొగుడిమీద ప్రేమ ఉండదు. ఒకవేళ ఆమె మొగుణ్ణి ప్రేమించినా మొగుడికి ఆవిడంటే గిట్టదు. అందుకే లోకంలో ఎవరి దాంపత్యం చూసినా వెలితిగానే ఉంటుంది. ఈ విష యంలో నాఅంత అదృష్టవంతుడు ఉండడని అందుకే నే నెప్పుడూ గర్వపడుతూంటాను.'

అలా మాట్లాడే పురుషుడినిమాసి అసూయ పడని మగవాడున్నాడంటే అతని శరీరంలోనో మనసు లోనో ఎక్కడో లోపం ఉన్నదన్నమాట!

నారాయణరావు తోటిఉద్యోగుల మనసుల్లో ఏర్పడిన అసూయకు రోజుకోసమిధను వేస్తూనే ఉన్నాడు తన మాటలతో.

'అబ్బ! ఇవ్వాళ భుక్తాయాసంగా ఉన్నదోయ్! మా మోహిని వద్దంటున్నకొద్దీ రెండుకూరలు మూడు పచ్చళ్ళు, బజ్జీలు పరమాన్నం అన్నీ చేసి తినేదాకా నాప్రాణం తీసింది.' అన్నాడు ఒకరోజు నారాయణ రావు. పెళ్లయిన మగవాళ్లందరికీ భార్య లెప్పుడూ కొసరికొసరి వడ్డిస్తూనే ఉంటారు భోజనం దగ్గర. కాని దానినొక ప్రత్యేకమైన గౌరవంగా ఏ పురుషుడూ భావించడు.

ఐనా నారాయణరావు మాట్లాడుతున్న తీరు చూస్తుంటే ప్రతిఒక్కడికీకూడా 'అబ్బ! నారాయణ రావు అలాటిభార్యను పొందినందుకు ఎంత అదృష్ట వంతుడో!' అన్నభావం కలిగింది. ఆ భావం వారికి సంతోషంకన్న బాధనే ఎక్కువగా కలగజేసింది. మరో రోజు ఆఫీసుకు వస్తూనే వళ్లు బద్దకంగా విరుచు కుని 'రాత్రల్లా నిద్రేలేదు బాబూ!' అన్నాడు.

'ఏం?' అన్నట్టు అంతా అతనివంకనే చూసేరు. వాళ్లచూపుల్లోని కుతూహలాన్ని అర్థం చేసుకున్న నారాయణరావు శృంగారం ఒలకపోస్తూ నవ్వేడు. 'ఆమాత్రం ఊహించలేరూ? ఏం మగ వాళ్లోయ్ మీరు? పోనీ పెళ్లికాని వాళ్లను క్షమించ వచ్చు. పెళ్లయిన మగధీరులుకూడా అలా తెల్ల మొహాలేసి అడుగుతారేమిటి? నిద్రకికూడా దూరమై భార్యతోగడిపే రాత్రులు మీకు అనుభవంలోకి ఎన్నడూ రాలేదా? ఎంత సిగ్గుచేటు విషయం! ఐనా మిమ్మల్నని ఏం లాభం? మనదేశ దౌర్భాగ్యమే అంత. భార్యని ప్రేమించలేని మగవాడికి దాంపత్య జీవితంలోని శృంగారాన్నిగురించి యేమి తెలుస్తుంది నాబొంద? ఈదేశంలోని మగవాడికి శృంగారం అను భవంలోకి రావాలంటే సానికొంపల్లోనే అది సాధ్యం' అన్నాడు.

ఇంక ఆ మాటలకు అక్కడున్న మగవాళ్ళం దరికీ మతులు పోయినయ్. నారాయణరావు చెప్పే విషయాలన్నీ వింటున్న కొలదీ అతనితోటి పరిచయం అధికమవుతున్న కొలదీ తమది ఎంతో నికృష్టమైన జీవితమన్న సంగతి గ్రహింపుకువచ్చి, వారికి ఎంతో బాధ కలగసాగింది. ఆ బాధ నానాటికీ అధికమై చివరికి ఓసారి నారాయణరావు భార్యను రెండు కళ్ళతోనూ చూసైనా తరించాలని ఎవరికి వారు మనసులోనే నిశ్చయించుకున్నారు.

కాని పైకిమాత్రం ఎవరూ తమ నిశ్చయాన్ని ప్రక్కవారికి తెలుపలేదు. ఏదో 'గిల్టీకాన్షెన్స్', సిగ్గు వారి నావహించినయ్.

చివరికెలాగో ధైర్యంచేసి ఆరుగురు పిల్లల తండ్రి అయిన సీతారామయ్య ఎవరూ లేనిదిచూసి 'మీరుండేది ఎక్కడండీ?' అనడిగేడు.

'చిక్కడపల్లిలో వెంకటేశ్వరస్వామి దేవాలయం దగ్గరండీ! ఎప్పుడైనా గుడికి వస్తే ఓ సారలా మా యింటికికూడా రండి' అని సమాధానమిచ్చేడు నారాయణరావు.

సీతారామయ్య ఆ ఆహ్వానానికి ఎంతో సంబర పడి పోయేడు. 'వచ్చే శనివారం తప్పకుండా చిక్కడపల్లి గుడికివెళ్ళాలి' అనుకున్నాడు.

ఆ సంతోషాన్ని అంతవరకూ దాచుకోవటం చేతకాక చూచాయగా పైకి చెప్పేసేడుకూడా మిగతా వాళ్ళతో.

'గోపాలరావుగారూ! మీదికూడా చిక్కడపల్లే కదండీ! నారాయణరావుగారిల్లు మీయింటికి దగ్గరేనా యేమిటి?' అనడిగేడు.

'నారాయణరావుగారిల్లు మాయింటి దగ్గరుండట మేమిటండీ? ఆయన ఉండేది బోయ్‌గుడాలో' అన్నాడు గోపాలరావు.

'మీకేమైనా మతిపోయిందా? నారాయణరావుకి శాలిబండలో సొంతయిల్లు ఉందిట' అన్నాడు సుబ్బారావు. చివరికి తేలిందేమిటంటే నారాయణరావు ఎవరికివారు రహస్యంగా అతనుండే ప్రదేశాన్ని గురించి అడిగితే ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్క పేరు చెప్పేడు. ఇంతకీ అతనుండేది ఎక్కడో ఎవరికీ తెలియలేదు. ఆరోజు నారాయణరావు సెలవుమీద ఉండంవల్ల తమకి తామే తర్జన భర్జనలు చేసుకో సాగేరు. చివరకు ప్యూన్ వీరాస్వామి 'నారాయణరావు గారు అమీర్‌పేటలో ఉంటారండీ! రోజూ ఉదయం ఆఫీసుకు వచ్చేటప్పుడు నాతోపాటే బస్టాండులో నిలబడతారు.' అని చెప్పేడు.

అత నుంటున్నది అమీర్‌పేట అని అందరూ నిర్ధారించుకున్నారు. 'అత నిల్లెక్కడో నీకు తెలుసా?' అని అడిగితే 'ఇల్లు ఎక్కడో సరీగ్గా నాకూ తెలియదు. ఇద్దరం ఒకే టైముకి బస్టాపులో ఉంటాం. ఆయన బస్టాపుకు నడిచేవస్తాడు కనుక అక్కడెక్కడో దగ్గర్లోనే ఉండి ఉంటుంది' అన్నాడు వీరాస్వామి.

'ఐతే యింతకూ అతను తనుంటున్న ప్రదేశాన్ని గురించి అబద్ధమాడటంలో ఉద్దేశ్య మేమయి ఉంటుంది?' అని ప్రశ్నించుకుని 'బహుశా అతను తన భార్యని గనుక మనం చూసినట్లయితే ఎక్కడ అసూయ పడిపోతామో, ఆవిడను ఎక్కడ ఆరాధిస్తామోనని భయంకాబోలు' అని అందరూ సమాధాన పడ్డారు.

'ఎంతైనా అలాటి భయం మగవాడికి, అందునా ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్న మగవాడికి ఉండటం సహజం' అని అందరూ సరిపెట్టుకున్నారు.

ఐతే ఆ రోజునుండి అతని భార్యని చూసి తీరాలన్న పట్టుదలకూడా అందరిలోనూ బాగా పెరిగిపోయింది.

మర్నాడు సుబ్బారావు నారాయణరావుతో "ఏమండీ. ఉద్యోగంలోచేరి నెలరోజులు దాటినా మీరింతవరకు మాకు పార్టీ యివ్వనేలేదుకదా!' అన్నాడు.

'పార్టీదేముందండీ? పదండి కాంటీన్‌కి. ఇవ్వాళ అందరి బిల్లులూ నేనే చెల్లిస్తాను' అన్నాడు నారాయణరావు

'కాంటీన్‌లోనిపార్టీ మా కెందుకోయ్? రోజూ తినేచెత్తేగా అది. మీ యింట్లోని పదార్థాలు పెట్టించాలి మాకు' అన్నాడు రాజు.

'అలాగే! రేపు మా మోహినిచేత చేయించుకుని

పట్టుకువస్తాన్లే! ఏమేం కావాలో చెప్పండి.' అన్నాడు. నారాయణరావు.

'నీకెందుకోయ్ అంతశ్రమ? అవన్నీ యింత దూరం నువ్వు మోసుకురావటమెందుకు? మేమే మీ యింటికి వస్తాం. మీ మిసెస్‌ని చూసినట్లూ ఉంటుంది. నీ చేత పార్టీ యిప్పించుకున్నట్లూ అవుతుంది.' అన్నాడు సీతారామయ్య. అతను వయస్సులో చాలా పెద్ద వాడవటంవల్ల అలా అనటానికి ధైర్యం చేసేడు—నారాయణరావు ఏమీ తప్పుపట్టుకోడన్న ఉద్దేశ్యంతో.

కాని ఎందుకో ఆ మాటలు వింటూనే నారాయణరావు ముఖంలో నెత్తురు చుక్కలేదు. 'క్షమించండి. మోహినికి ఆరోగ్యం బాగా లేదు. రేపే పుట్టినింటికి వెళ్తానంటోంది. ఆమె తిరిగి వచ్చిన తరువాత మరోసారి తప్పకుండా మిమ్మల్నందరినీ మా యింటికి తీసుకువెళ్తాను' అన్నాడు.

కాని అతను అబద్ధమాడుతున్నట్లు స్పష్టంగానే అర్థమయిపోయింది వాళ్లందరికీ.

పైకిమాత్రం ఏం తెలియనట్లే ఊరుకున్నారు.

నారాయణరావుకి ఎందుకో తమని వాళ్లింటికి తీసుకుపోవటం యిష్టంకాదన్న విషయం ఖచ్చితంగా తెలిసింది వాళ్లకి. అందుకే ఏదోఒక నెపంతో వాళ్లింటికి వెళ్లితీరాలన్న పట్టుదలకూడా వాళ్లలో తలెత్తింది. నారాయణరావు లేనిసమయం చూసుకుని అందరూ కూడబలుక్కున్నారు.

ఆ సాయంత్రమే అందరూ కలసి అమీర్‌పేట వెళ్లి, ఎవరో స్నేహితుడి పెళ్లికోసమో దేనికో అటు వెళ్లినట్లు, నారాయణరావు ఇల్లు అక్కడే ఉన్నట్లు తెలుసుకుని అనుకోకుండా వాళ్లింటికే వెళ్లినట్లు నారాయణరావుతో చెప్పాలని నిశ్చయించుకున్నారు.

ఆఫీసరుయొక్క ఆంతరంగిక కార్యదర్శిద్వారా నారాయణరావు ఇంటి అడ్రసును కనుక్కుని ఆ సాయంత్రమే క్లార్కెన్సు, జానకి తప్ప మిగతావాళ్లందరూ అమీర్‌పేట వెళ్లారు.

పది నిమిషాల్లో యిల్లుకూడా కనుక్కున్నారు. అందమైన చిన్నడాబా. ఇంటిముందు చిన్నపూలతోట. చుట్టూ కాంపౌండు గోడ. నారాయణరావు ఐశ్వర్యవంతుడేనన్న విషయం అందరికీ అర్థమయింది. ఆ ఐశ్వర్యానికి తోడు మోహినివంటి భార్యకూడా ఉంటే మగవాడికి అంతకన్న ఏం కావాలి?

ఎలాగైనా మోహినిని చూడాలన్న పట్టుదలతో అందరూ లోపలికి వెళ్లేరు.

నౌకరు వాళ్లంతా నారాయణరావు ఆఫీసులో పనిచేసేవాళ్లని తెలుసుకుని 'అయ్యగారింట్లోలేరు' అని చెప్పేడు.

'ఎక్కడకు వెళ్లేరు?' అనడిగితే

'ఏమో! ఎక్కడకువెళ్తారో రోజూ. ఇంట్లో ఎవ్వరికీ చెప్పరు. రాత్రి పొద్దుపోతేగాని యింటికి రారు' అన్నాడు నౌకరు.

'అమ్మగారింట్లోనే ఉన్నారా? లేక ఆయనతో కలసి బయటకు వెళ్లారా?' అనడిగేడు రాజు ధైర్యం చేసి.

'అమ్మగారింట్లోనే ఉన్నారు. అయ్యగారు ఎప్పుడూ అమ్మగారిని వెంటబెట్టుకుని బయటకుపోరు. ఒక్కరే పోతారు. అమ్మగారికికూడా బయటకుపోయే అలవాటు అంతగా లేదు' అని సమాధానమిచ్చేడు నౌకరు.

ఆమాట వింటూనే అందరూ ఒకరిముఖాలొకరు చూసుకున్నారు. ఆక్షణంలో అందరికీ నారాయణరావు ప్రతి సాయంత్రం భార్యతో కలసి సినిమాలకి, షికార్లకీ వెళ్తాననీ, ఆఫీసుటైములో తప్ప ఎప్పుడూ తామిద్దరూ ఒకరిని విడిచి మరొకరుండరనీ పదేపదే చెప్పినవిషయం గుర్తుకువచ్చింది.

'అమ్మగారిని ఓసారి పిలుస్తావా? ఆఫీసు వాళ్లెవరో ఆమెనిచూట్టానికి వచ్చేరనిచెప్పు' అన్నాడు సీతారామయ్య.

నౌకరు కొంచెం సందేహించేడు. 'ఏమోనండీ, అమ్మగారికి బయటివాళ్లంటే తగని బిడియం. ఇంతమందితో మాట్లాడటానికి బయటకు వస్తారో రారో!' అన్నాడు నౌకరు.

'అదేమిటి? ఆవిడకెందుకంత ఘోషా? బాగా చదువుకున్నావిడకూడా' అన్నారొకరు.

‘బియ్యే పాసయిందిటగా మీ అమ్మగారు’ అన్నారు మరొకరు.

నౌకరు అదోరకంగా నవ్వేడు. ‘మీరు పొరపాటుగా వినిఉంటారు. అమ్మగారు పెద్దచదువులేమీ చదువుకోలేదు. తెలుగు చదవను వ్రాయనూ వచ్చు అంతే!’ అన్నాడు.

అందరిముఖాలూ వాడిపోయినయ్. నారాయణరావుచెప్పే విషయాలన్నిటికీ విరుద్ధంగా మాట్లాడుతున్నాడీ నౌకరు. ఇందులో తమకి తెలియని రహస్యం ఏదోఉంది. కాని ఏమిటారహస్యం ?

‘మీ అమ్మగారిని ఒక్క ఐదు నిమిషాలపాటు ఇటు రమ్మను. ఆమెను తప్పకుండా చూడాలంటున్నామని చెప్పు’ అన్నాడు సీతారామయ్య.

నౌకరు కాస్త తటపటాయించేడు. తరువాత ఏమనుకున్నాడో ‘సరే ఉండండి. పిల్చుకు వస్తాను.’ అని లోపలికి వెళ్ళేడు నౌకరు.

ఏడెనిమిది నిమిషాలు నిమిషమొక యుగంగా ఎదురు చూసిన తరువాత నౌకరు ఒక స్త్రీని వెంట తీసుకునివచ్చి ‘వీరే నారాయణరావుగారి భార్య. వీరంతా అయ్యగారి ఆఫీసులో పనిచేసే వాళ్ళటమ్మగారూ! మిమ్మల్ని చూట్టానికి వచ్చేరు.’ అన్నాడు

ఆ స్త్రీని చూస్తూనే అందరూ కొయ్యబారి నిల్చుండిపోయేరు. ఎందుకంటే నారాయణరావు మాటలవల్ల తా మూహించుకున్న మోహిని రూపానికీ, యీ స్త్రీ ఆకారానికీ పోలికే లేదు.

వాళ్ళ ఎదుట నిలబడిన స్త్రీ అప్సరసకాదు. సృష్టిలో అందునా ఒక స్త్రీలో ఎంతటి అందవికారం ఉండటానికి సాధ్యమవుతుందో అంతటి కురూపి యీ స్త్రీ. తమ కళ్ళతో చూస్తూకూడా ఆ విషయాన్ని నమ్మలేక పోయేరు వాళ్ళంతా.

ఎండుకట్టెలాటి శరీరం, వికృతమైన ముఖం, అందులో భయంకరమైన మెల్లకన్ను— ఎంతో దిగులుగా, నీరసంగాఉన్న ఆమెలో నారాయణరావు వర్ణించే శృంగార దేవత పోలికలు ఎంత మాత్రమూ కనపడలేదు వారికి.

ఎలాగో అందరూ ఆమెకి నమస్కరించి ‘మేమంతా యిక్కడేదో పనిఉండి వచ్చేము. నారాయణరావుని చూద్దామనుకున్నాం. మేము వచ్చినట్లు చెప్పండి.’ అని యివతలకు వచ్చేరు అయోమయంగా.

వారివెంట నౌకరుకూడా గేటువరకు వచ్చేడు. వాళ్ళ ముఖాలు ఎందుకంతగా మారిపోయేయో అతనికి తెలుసు. అందుకే చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు.

‘మీ అమ్మగారి పేరేమిటి?’ ఎలాగో షాక్ నుండీ తేరుకుని అడిగేడు సుబ్బారావు.

‘గున్నేశ్వరమ్మ’ అన్నాడు నౌకరు.

మళ్ళీ అందరూ ఒకరిమొహం ఒకరు చూసుకున్నారు.

నౌకరు విచారంగా నవ్వేడు. ‘మీ మనసుల్లో ఏముందో నాకర్థమయింది. అమ్మగారి పేరు ‘మోహిని’ అని చెప్పుకుంటారుకదూ అయ్యగారు ?’ అన్నాడు.

మరింత ఆశ్చర్యపోయి అందరూ అతనివంక చూసేరు.

‘నారాయణరావు మాతో ఎందుకన్ని అబద్ధాలు ఆడేడు!’ అనడిగేడు సీతారామయ్య జేవురించిన ముఖంతో.

‘అయ్యగారిమీద కోపం తెచ్చుకోకండి. ఆయనను అర్థంచేసుకుని జాలిపడండి. అయ్యగారికి పిచ్చి-’ అన్నాడు నౌకరు.

‘ఏమటి ? నారాయణరావుకి పిచ్చా?’ కెవ్వున కేకవేసేడు గోపాలరావు.

‘అబ్బె, అంతగా భయపడకండి. అది నిజంగా పిచ్చికాదు. పిచ్చిలాటి ధోరణిలో పడిపోయేరు—అయ్యగారు—పెళ్ళయిన దగ్గరనుండి.’

‘అయ్యగారిది ప్రేమవివాహం అన్నమాట నిజమేనా ’ అనడిగేడు రాజు.

‘అదే నిజమైతే అయ్యగారికింత అవస్థ ఎందుకు కలిగేది బాబూ? అయ్యగారిని చిన్నప్పటి నుండి నేనే పెంచి పెద్దవాణ్ణి చేసేను. మొదట్నుండీ ఆయనకు ఎవరో తనకి నచ్చినమ్మాయిని ప్రేమించి పెళ్లి చేసుకుందామన్న కోరిక ఉండేది. బియ్యే చదువుతుండగా కాలేజీలో ఒకమ్మాయిని ప్రేమించేరు. ఆమెను పెళ్లి చేసుకుంటానని స్నేహితులకు ఇంట్లో

వాళ్ళకూ అందరికీ చెప్పేరు. కాని ఆ అమ్మాయి బీదదనీ, వాళ్ళకులంపిల్లకాదని అయ్యగారి తండ్రి ఆ పెళ్ళికి ఒప్పుకోలేదు. అయ్యగారు ఎంత ఏడ్చి మొత్తుకున్నా అయ్యగారు విన్లేదు. దానికి తగ్గట్టు ఆ పిల్లకికూడా అయ్యగారంటే యిష్టంలేదని తెలిసింది అందరికీ. ఓ వంక ప్రేమించిన పిల్లను పెళ్ళి చేసికోలేకపోయేనన్న బాధ, మరోవంక ఆ పిల్ల తనని ప్రేమించలేదన్న అవమానం అయ్యగారిని ఎంతో క్రుంగదీసినయ్. తండ్రి కట్నానికి ఆశపడి యీ సంబంధం చేసేరు. దాంతో అయ్యగారికి మతి చలించినట్లయింది. చిన్నతనంనుండి ప్రేమ వివాహం చేసుకోవాలన్న కోరిక ఎంతో బలంగా ఉండేదాయనకు. ఆ కోరిక తీరకపోవటం, దానికి తగ్గట్టు అందం చదువు లేని అమ్మాయి భార్య కావటం—ఈరెండు అయ్యగారిని పిచ్చివాడిని చేసినయ్. అందుకే బయటి స్నేహితులందరితోనూ తాను 'లా మేరేజి' చేసుకున్నానని చెప్పి సంతృప్తి పడుతూంటారు. ఇంట్లోనేమో భార్యంటే ఏమాత్రం గిట్టదు. ఏదోఒక నెపంతో ఆవిడను తిడుతూ, కొడుతూంటారు. రాత్రిళ్ళు తప్పతాగి యింటికి వస్తారు. మిగతా అన్ని విషయాల్లోనూ మంచిగానే ఉంటారు కాని పెళ్ళాం విషయం వచ్చేసరికిమాత్రం విచిత్రంగా ప్రవర్తిస్తారు.' అని చెప్పేడు నౌకరు.

అదంతా వింటూంటే అందరికీ హృదయాన్ని కెలికినట్లయింది.

మారు మాట్లాడకుండా బయటకు వచ్చేరు. కొంతదూరం నడచేక అందరూ ఈ లోకంలోకి వచ్చేరు. నారాయణరావు భార్య తా మూహించుకున్నట్లు లేనందువల్ల ఆశ్చర్యం కలిగినా ఆ తరువాత అలా లేనందుకు కొంత ఆనందంకూడా కలిగింది.

'లా మేరేజి చేసుకుందామన్న తీవ్రమైనకోరిక నెరవేరక పోవటంతో నారాయణరావు తనభార్య విషయాన్ని గురించి మాట్లాడుతున్నప్పుడు తనభార్య ఎలాఉందో చెప్పక, భార్యని ఎలా ఊహించుకుంటున్నాడో చెప్పటంలో కొంత అర్థముంది. అంతవరకు మనం సానుభూతి చూపించవచ్చు, కాని యితర స్త్రీలనుగురించి అతనెప్పుడూ అసభ్యంగా మాట్లాతాడెందుకో!' అన్నాడు సుబ్బారావు.

'వైవాహిక జీవితంలో సుఖపడని మగవాడు ఎప్పుడూ పరస్త్రీలను గౌరవించలేడు. జీవితంలో ఎన్ని సుఖాలున్నప్పటికీ దాంపత్య సుఖాన్ని మించినదేదీ లేదు. జీవితంలో అతిముఖ్యమైన యీ సుఖాన్ని పొందలేని మనిషి — పొందలేనని తెలుసుకుని బాధపడేమనిషి—ఒక రకమైన 'పెర్వర్షన్'కి లోనవుతాడు. స్త్రీని చూసినప్పుడల్లా భార్యవల్ల తాను పొందలేక పోయిన ఆనందాలను గుర్తుకు తెచ్చుకుంటాడు. దాంతో అతనికి స్త్రీజాతిమీదనే ద్వేషం ఏర్పడుతుంది. తన జీవితంలో ఏది లభించకుండా పోతుందో, దానిని గురించే ఆలోచించటం మానన స్వభావం. తమ దాంపత్య జీవితంలో సెక్సు సుఖాన్ని పొందలేని మనుషులకు 'సెక్సు'ని గురించి తప్ప మరో విషయాన్ని గురించిన ఆలోచనే రాదు. అలాగే 'లా మేరేజి' చేసుకోవాలన్నకోరిక తీరకపోవటంవల్ల నారాయణరావు ఎప్పుడూ 'లా మేరేజి' చేసుకుంటే తన జీవితం ఎలా ఉంటుందోనన్న ఊహలతోనే సంతృప్తిపడుతుంటాడు.' అన్నాడు వెంకట్రావు.

'ఐనా నారాయణరావుమీద నాకేమాత్రం జాలి కలగటం లేదు. అంత కోరికగాఉంటే లా మేరేజి చేసుకోపోయేడా? ఇలా జీవితాంతం తను బాధపడటమెందుకు? మనలాంటి వాళ్ళని 'ఫూల్స్'ని చెయ్యటమెందుకు?' అన్నాడు చిరాగ్గా గోపాలరావు.

'నారాయణరావుమీద మనం జాలిపడాలి. అతని పరిస్థితుల్లో ఉంటే మనమైనా అలాగే ప్రవర్తించే వాళ్ళమేమో! ప్రేమించిన వ్యక్తి, పెళ్ళి చేసుకున్న వ్యక్తి భార్యే అవటమంటే మాటలా?' అన్నాడు రాజా.

'ఔను. మనం అతనిమీద జాలిపడాలి. ఎందుకంటే మనలోని ప్రతిఒక్కరిలోనూ 'ఒక నారాయణరావు' తప్పకుండా ఉండే ఉంటాడు.' అన్నాడు— ఆరుగురు పిల్లల తండ్రి సీతారామయ్య.